

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **Z. K.**, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, č. j. JMK 2812/2014, sp. zn. S-JMK 2812/2014 OUPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 4. 2. 2014, č. j. JMK 2812/2014, sp. zn. S-JMK 2812/2014 OUPSŘ a usnesení Městského úřadu Kuřím, stavebního a vodoprávního odboru, ze dne 9. 12. 2013, č. j. MK/19584/13/OSVO, sp. zn. S-MK/4560/13/OSVO/Ma, **se z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 4. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 4. 2. 2014, č. j. JMK 2812/2014, sp. zn. S-JMK 2812/2014 OUPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno usnesení Městského úřadu Kuřim, stavebního a vodoprávního odboru, ze dne 9. 12. 2013, č. j. MK/19584/13/OSVO, sp. zn. S-MK/4560/13/OSVO/Ma (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce také domáhá. Žalobce dále požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce není podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, účastníkem správního řízení vedeného ve věci žádosti pana S. R., bytem N. 471, K., o vydání dodatečného povolení „přestavby bývalé kotelny Kuřim č. p. 1208“ na pozemku parc. č. 4297 v k. ú. Kuřim, včetně zpevněných ploch na pozemku parc. č. 550/1 v k. ú. Kuřim (dále jen „stavba“), a to z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínky účastenství v řízení podle § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Tento závěr byl napadeným rozhodnutím potvrzen.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalobce je mezujícím sousedem a vlastníkem bytové jednotky sousedící s předmětnou stavbou a postupem správních úřadů obou stupňů byl zkrácen ve svém právu na spravedlivý proces, když mu bylo odmítnuto účastenství ve správním řízení a to i přesto, že stejné účastenství správní úřad přiznal vlastníkově jiného bytu. Výklad konkrétních zákonných ustanovení jak stavebního zákona, tak i správního řádu správním úřadem v rámci vlastního správního uvážení zásadně překračuje meze správního uvážení daného jak zákonem (přičemž na konkrétní ustanovení zákonů odkazuje), tak platnou judikaturou soudu (na níž také v žalobě konkrétně odkazuje), jakož je i v rozporu se zásadami hmotně a procesně právní logiky. Žalobci bylo protiprávně znemožněno účastnit se správního řízení, zejména pak vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a v případě závazných stanovisek využít možnosti přezkumu k mimořádným opravným prostředkům, popř. k samostatné správní žalobě. V daném případě je nutné zdůraznit, že v daném případě se jedná o nepovolenou stavbu, zahájenou stavebníkem bez stavebního povolení, a je zde podle žalobce jasná snaha správních orgánů za každou cenu nepovolenou stavbu zlegalizovat a to i proti zájmům majitelů bytů v sousedním domě, jímž se pohoda bydlení v každém případě zhorší. Žalobce má za to, že jsou jeho práva předmětnou dodatečně povolovanou stavbou přímo dotčena a to zejména v otázce jeho pohody bydlení, přičemž umístěním provozovny hostinské činnosti přinese mj. zvýšenou zátěž na dopravní obslužnost v místě stavby. V žalobě dále rozvádí další konkrétní

důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a to s bohatými odkazy na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu a domáhá se zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 6. 6. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal přitom na obsah spisové dokumentace, jakož i napadené rozhodnutí, přičemž konstatuje, že většina žalobních námitek je stejná jako námitky odvolací. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobce je sice spoluvlastníkem pozemku, na němž je postaven bytový dům, nicméně v tomto domě žádnou jednotku nevlastní, ani není spoluvlastníkem žádné z nich. Uvedený pozemek nemůže být v žádném případě přímo dotčen, protože je ohraničen vnějšími stěnami obytné budovy, takže k zásahu do tohoto pozemku realizací povolené stavby nemůže v žádném případě dojít. Žalobce má sice vlastnické právo k jednotce v domě č. p. 1206, která však nesousedí se stavbou, a tato jednotka je umístěna ve třetím nadzemním podlaží, tedy nad úrovní střechy povolené nástavby a ve vzdálenosti cca 17 m od ní. Nástavbou kotelny mohou být dotčeny pouze byty v domě č. p. 1207 v těsném sousedství stavby a to z hlediska zastínění, přičemž majitelé dotčených bytových jednotek byli účastníky správního řízení. Ve správním řízení byl předložen znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, hygieny, z něhož vyplývá, že stavba nemá žádný vliv na dotčené bytové jednotky z hlediska proslunění, a tedy nemůže mít vliv ani na jednotku žalobce. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Žalobce, ve své replice, doručené soudu dne 8. 7. 2014, soudu sdělil a zopakoval, proč a čím je dotčeno jeho právo na zachování pohody bydlení, přičemž uvádí konkrétní skutečnosti, kterými bude jeho právo dotčeno (systém dopravní obslužnosti, požárně-bezpečností předpisy, vyústění odvětrávání nad střechou budovy apod.). Trvá na podané žalobě a domáhá se zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

[6] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) ve spojení s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a to bez nařízení jednání.

[9] Podstata věci je založena toliko na zodpovězení otázky, zda měl být žalobce účastníkem správního řízení či nikoliv.

[10] Podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

[11] Podle ustanovení § 27 odst. 3 správního řádu jsou účastníky rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

[12] Podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozmí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

[13] Podle ustanovení § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení mimo jiné vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.

[14] Z výše uvedeného podle právního názoru zdejšího soudu vyplývá, že prvním předpokladem pro naplnění definice účastníka stavebního řízení (tzv. souseda) je tudíž existence vlastnického práva k sousedním nemovitostem. Tento požadavek žalobce splňuje, jelikož je podílovým spoluvlastníkem (363/10000) pozemku parc. č. 4296 v k. ú. Kuřim, přímo sousedícím s pozemkem, na kterém je stavba povolována (tzn. je dokonce mezující susedem), a za druhé je vlastníkem bytové jednotky ve stavbě umístěné na předmětném pozemku parc. č. 4296 v k. ú. Kuřim. Druhým předpokladem je vliv provádění stavby na jeho vlastnické právo. Při výkladu tohoto ustanovení nemůže krajský soud nezmínit a ponechat stranou historický vývoj zákonné úpravy účastenství ve stavebním řízení.

[15] Za účinnosti zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, byli účastníky stavebního řízení vedle stavebníka též „*vlastníci (uživatelé) sousedních nemovitostí, popřípadě jiné osoby, jejichž práv a oprávněných zájmů by se mohla stavba dotknout*“ (viz § 25 odst. 4 jeho prováděcí vyhlášky č. 144/1959 Ú.1.). Podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinném od 1. 10. 1976, byli účastníky stavebního řízení podle jeho § 59 odst. 1 písm. b) „*osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena*“. Podle nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného od 1. 1. 2007, jeho ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) je účastníkem stavebního řízení „*vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno*“. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související

zákony, tak, že od 1. 4. 2013 zní následovně: „*Účastníkem stavebního řízení je pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.*“

[16] Protože o účastenství, respektive o neúčastenství, žalobce v daném stavebním řízení bylo rozhodováno prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013 (stavební řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 12. 4. 2013), byla pro posouzení této otázky relevantní právě tato posledně uvedená zákonná úprava.

[17] Krajský soud neprovedl uvedený historický exkurz náhodou, nýbrž zcela záměrně s ohledem na výklad slovního spojení, podle něhož účastenství ve stavebním řízení souvisí s přímým dotčením vlastnických práv sousedů v důsledku provádění stavby. Vzdor tomuto slovnímu vyjádření, které může svádět k leccemus, je totiž nelze právě v historickém kontextu, ale i současné judikatury i právní úpravy vykládat jinak, než že jde stále o dotčení vlastnických práv sousedů stavbou jako takovou, její samotnou existencí. Že se nejedná jen o možnost dotčení při její výstavbě. Je totiž třeba mít vždy na paměti, že i správní orgány jsou povinny při rozhodování přihlídnout nejen k doslovnému znění příslušné právní úpravy, ale ctít i její účel. Proto i pro rozhodovací činnost správních orgánů platí to, že výklad a použití právních norem je nutné podřídít jejich obsahově materiálnímu smyslu a respektování základních konstitutivních hodnot demokratické společnosti a těmito hodnotami užití právních norem je vždy poměřovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/1993). Nelze tudíž ani připustit, aby v právním státě občanské společnosti byla ochrana vlastnických práv občanů zužována oproti letité úpravě chránící vlastnická práva sousedů, platné dokonce i v „předlistopadovém“ systému (především za účinnosti zákona č. 87/1958 Sb.) pouze na otázku vlastní realizace stavby. *Ad absurdum* by to totiž znamenalo, že proběhne-li bezkonfliktně vlastní realizace stavby, může se zrodit v území cokoliv.

[18] Při aplikaci čistě jazykového výkladu § 109 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném pro projednávanou věc, by krom toho docházelo k vylučování z účastenství i těch potencionálních účastníků stavebního řízení, kteří by se cítili být dotčeni na svých právech i v jiných v otázkách, které jinak patří do zákonného předmětu přezkumu ve stavebním řízení (viz § 111 odst. 1 a odst. 2 stavebního zákona), nikoliv jen procesem výstavby samotné. Tedy např. stavebně technickým řešením stavby, včetně použitých materiálů či účinky budoucího užívání stavby, což má krajský soud rovněž za nepřijatelné a v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť by byli takoví sousedé zbavováni práva na přístup k soudu a soudní ochranu.

[19] Na otázku stanovení okruhu účastníků stavebního řízení lze proto nadále hledat odpovědi v dosavadní široké judikatuře, a to jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu, z níž lze připomenout např. rozsudek ze dne 14. února 2014, č. j. 6 As 10/2013-58. V něm řešil Nejvyšší správní soud případ, ve kterém podle Městského soudu v Praze šlo o účastníka stavebního řízení – jinak vlastníka sousedních nemovitostí – neboť prý nemohlo být prováděním stavby přímo dotčeno jeho právo, a to s hledem na vzdálenost domu, ve kterém bydlel, od stavby předmětné komunikace, resp. z důvodu velmi krátké délky hranice mezi jeho pozemky a pozemky stavebníka. O existenci tohoto řízení se navíc dozvěděl až po vydání stavebního povolení, přičemž v odvolání proti němu prý jen velmi obecně namítal, že

je opomenutým účastníkem stavebního řízení. Neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo přímé dotčení na jeho vlastnickém právu navrhovanou stavbou.

[20] Přes jisté rozdílnosti tohoto případu s věcí přezkoumávanou zdejším soudem, vyplývají z tohoto rozsudku následující obecné zásady pro zkoumání okruhu účastníků stavebního řízení (viz dále citace z uvedeného rozsudku): „*Pojem přímé dotčení vlastnického práva je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat např. o dotčení imisemi ve smyslu ust. § 127 odst. 1 o. z. z roku 1964, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. Obdobně jsou imise upraveny i v ust. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb.*“

[21] Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, rozhodl: „*Také z navazující judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, vzdálenější sousedi mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu...*“ Zdejší soud musí již na tomto místě toliko konstatovat, že žalobce je přímým, mezujícím, sousedem předmětné stavby (spoluvlastníkem pozemku parc. č. 4296 v k. ú. Kuřim), a tudíž již jen z uvedené judikatury vyplývá, že měl být účastníkem správního řízení. Prvoinstanční správní orgán tedy ani žalovaný nerespektovali tento základní předpoklad pro stanovení správního okruhu účastníků řízení.

[22] Nadto prvoinstanční správní orgán a žalovaný možnosti dotčení vlastnických práv žalobce zamýšlenou stavbou zkoumali jen velmi povrchně a povšechně. Možnost jeho obtěžování např. hlukem, prachem či zvýšenou dopravní obslužností (nová parkovací stání pro bytové jednotky a bezpochyby zvýšený pohyb osob i osobních automobilů při návštěvě cukrárny), přitom není vůbec vyloučena. Tedy možnost dotčení vlastnických práv žalobce tu byla i v případě jen pouhého provádění stavby, natožpak i při užívání stavby dokončené, o jejíž dodatečné povolení v předmětném správním řízení jde.

[23] Žalovaný (a prvoinstanční správní orgán) se rovněž mýlí, pokud tvrdí, že neshledává žádný problém v oblasti parkování, a že v souvislosti s předmětnou stavbou nedojde k žádné změně dopravní obslužnosti. Již jen samotným vybudováním 7 garážových stání a dalších 7 parkovacích stání bez vybudování nového příjezdu, a při vědomí toho, že v povolované stavbě bude umístěna cukrárna, u které se očekává z povahy věci větší fluktuace osob – zákazníků, podle soudu jednoznačně znamená, že v lokalitě se zásadně změní vytíženost dopravy, což s sebou přináší zvýšenou prašnost, emise výfukových plynů z přijíždějících automobilů hostů i z další dopravy při zajištění zásobování cukrárny apod., což bezpochyby může mít vliv na pohodu bydlení a s tím spojené vlastnické právo žalobce.

[24] Na tomto místě zdejší soud připomíná právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 – 41, podle kterého: „*Jiná situace by ovšem nastala v případě, že by stěžovatel vlastnil sousední nemovitost, jejíž dopravní dostupnost by byla povolovanou stavbou zásadně ovlivněna. Sousední nemovitostí se zde*

myslí i pozemek (či stavba) v určité vzdálenosti od umístěvaného záměru ve smyslu výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, která s ním bezprostředně nesousedí, ba dokonce může od něj být i značně vzdálena (pro inspiraci ohledně okruhu nemovitostí dotčených v souvislosti s dopravou je možno odkázat na výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 6/2011 - 347). V tomto bodě tedy není možno dát krajskému soudu zcela za pravdu, neboť ani vzdálenost 100 a více metrů sama o sobě nevylučuje dotčení vlastnického práva. Jistě by tedy bylo možno uvažovat o tom, že zachování cesty zpřístupňující daný pozemek či stavbu je nutnou podmínkou pro plnohodnotný výkon vlastnického práva k takovéto nemovitosti, a že tudíž dotčením veřejného subjektivního práva na užívání takovéto cesty je zprostředkovaně dotčeno i toto vlastnické právo. O správnosti popsaného směru úvah svědčí i rozsudek z oblasti pozemních komunikací, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že osoby, jejichž nutnou komunikační potřebu určitá pozemní komunikace naplňuje, mají být účastníky řízení o odstranění pevné překážky z takové komunikace (rozsudek ze dne ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 6 As 2/2007 - 128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS). Nutnou komunikační potřebu ovšem určitá cesta naplňuje pouze tehdy, je-li jedinou, či alespoň jedinou vhodnou, dopravní spojnici pro danou nemovitost.“ Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, že může být vlastnické právo určité osoby dotčeno i tehdy, jestliže umístěním záměru do území může dojít k zániku či významnému omezení jediného vhodného přístupu či příjezdu k sousednímu pozemku či stavbě ve vlastnictví takové osoby, což je daný případ, jelikož může v dané situaci dojít k významnému omezení (reálnému zvýšení kapacity) jediného vhodného příjezdu k pozemku ve spoluvlastnictví žalobce (a ostatně i k jeho bytové jednotce).

[25] Vzhledem k výše uvedenému proto musel krajský soud uzavřít, že orgány veřejné správy rozhodující v přezkoumávaném řízení se dopustily celé řady pochybení, přičemž na tomto pochybení založily nesprávné úvahy o neúčastenství žalobce v daném stavebním řízení. Správní orgány chybně aplikovaly ustanovení § 109 písm. e) stavebního zákona na daný případ, neboť v případě dané stavby zde existovala možnost přímého dotčení vlastnických práv žalobce a nerespektovaly konstantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, že mezující soused má privilegované postavení účastníka stavebního řízení, tedy že jím je vždy. Zdejší soud tedy shledal žalobní námitky jako zcela **důvodné**.

[26] Zdejší soud nad rámec výše uvedeného, a pro účely navazujícího správního řízení, připomíná závěr Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, že „V řízení o dodatečném povolení stavby je třeba zohlednit specifickou (a z hlediska stavebního práva abnormální) situaci, kdy předmětem povolovacího procesu je již dokončená stavba. Pak se ovšem nelze spokojit při posouzení dostatečně podložených sousedských námitek jen s odkazem na stavební dokumentaci (byť se jedná o dokumentaci skutečného provedení stavby ve smyslu § 125 stavebního zákona z roku 2006).“ Správní orgány v navazujícím řízení, ve kterém žalobce bude jeho účastníkem, by měly zohlednit všechny otázky týkající se pohody bydlení žalobce, a to zejména ve změně systému dopravní obslužnosti ve vztahu k žalobcovu vlastnickému právu či stran otázky vyústění odvětrávání ze stavby nad střechou budovy ve vztahu k žalobcovu právu na pohodu bydlení, ale i další otázky (námitky), které žalobce jako účastník řízení může uplatnit.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] Vzhledem k výše uvedenému proto Krajskému soudu v Brně nezbylo, než napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jakož i pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Protože týmiž nedostatky trpělo i prvostupňové správní rozhodnutí, které žalovanému rozhodnutí předcházelo, zrušil krajský soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. rovněž toto rozhodnutí (viz výrok I. tohoto rozsudku). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou v dalším řízení správní orgány vázány (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.) – srov. zejména body [25] a [26] tohoto rozsudku.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu